

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 14/2021
10.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Биљане Синановић, Радмиле Драгичевић Дичић, Радослава Петровића и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела злочиначко удруживање из члана 346. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Звонара, поднетом против правноснажних решења Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 13/15 од 27.12.2016. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж2 По1 8/17 од 13.01.2017. године, у седници већа одржаној дана 10.06.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Звонара, поднет против правноснажних решења Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 13/15 од 27.12.2016. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж2 По1 8/17 од 13.01.2017. године.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 13/15 од 27.12.2016. године одбачен је као неблагоприятан захтев окривљеног АА од 16.12.2016. године за накнаду трошкова кривичног поступка који су настали пред Апелационим судом у Београду - Посебно одељење у предметима Кж1 По1 8/13 и Кж1 По1 13/15.

Решењем Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж2 По1 8/17 од 13.01.2017. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Звонара, изјављена против решења Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 13/15 од 27.12.2016. године.

Против наведених решења бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Звонар, поднео је захтев за заштиту законитости на основу члана 482. став 1. и члана 483. став 1 ЗКП, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 2) ЗКП. Указујући на повреду закона из члана 485. став 1. тачка 2) ЗКП бранилац окривљеног наводи да је у побијаним решењима примењена одредба члана 262. став 2. ЗКП за коју је одлуком Уставног суда ПУз-134/19 од 17.03.2021. године, која је објављена у Службеном

гласнику Републике Србије број 27/21 дана 24.03.2021. године, утврђено да није у сагласности са Уставом Републике Србије и потврђеним Међународним уговором те да су се стога стекли услови за подношење предметног ванредног правног лека. Бранилац окривљеног предлаже да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине побијана решења и предмет врати на поновно одлучивање или преиначи побијана решења тако што ће у целини усвојити захтев за накнаду трошкова кривичног поступка окривљеног АА од 16.12.2016. године насталих пред судом правног лека.

Врховни касациони суд је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног доставио Републичком јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. КЗ те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Врховни касациони суд налази да је тачно да је Уставни суд одлучујући о иницијативи за оцену уставности одредбе члана 262. став 2. ЗКП, донео одлуку ГУз-134/19 која је објављена у Службеном гласнику Републике Србије број 27 од 24.03.2021. године: „Утврђује се да одредба члана 262. став 2. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 101/11, 121/12, 32/13, 45/13, 55/14 и 35/19) у делу који гласи: „Подаци о висини трошкова и захтева за њихову накнаду могу се поднети најкасније у року од једне године од дана правноснажности пресуде или решења из става 1. овог члана“, није у сагласности за Уставом и потврђеним међународним уговором“ те да је одредба члана 262. став 2. Законика о кривичном поступку у том делу престала да важи даном објављивања предметне одлуке Уставног суда ГУз-134/19 у Службеном гласнику Републике Србије број 27 од 24.03.2021. године.

Одредбом члана 60. став 1. Закона о Уставном суду прописано да се закон и други општи акти за које је одлуком Уставног суда утврђено да нису у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговором или законом, не могу примењивати на односе који су настали пре објављивања одлуке Уставног суда, ако до тог дана нису правноснажно решени.

Одредбом члана 61 став 1. Закона о Уставном суду прописано је да свако коме је повређено право коначним или правноснажним појединачним актом, донетим на основу закона или другог општег акта, за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности с Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, има право да тражи од надлежног органа измену тог појединачног акта, у складу са правилима поступка у коме је појединачни акт донет, а ставом 2. истог члана да се предлог за измену коначног или правноснажног појединачног акта, донетог на основу закона или другог општег акта, за који је одлуком Уставног суда утврђено да није у сагласности са Уставом, општеприхваћеним правилима међународног права, потврђеним међународним уговорима или законом, може поднети у року од шест месеци од дана објављивања одлуке у "Службеном гласнику Републике Србије", ако од достављања појединачног

акта до подношења предлога или иницијативе за покретање поступка није протекло више од две године.

Побијана решења Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 13/15 од 27.12.2016. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж2 По1 8/17 од 13.01.2017. године, као појединачни акти, донета су у време када одредба члана 262. став 2. ЗКП није била уставно оспорена па су, самим тим, наведена правноснажна решења донета у складу са тада важећим законом.

Врховни касациони суд, супротно наводима захтева, налази да се на одлуке које су донете пре објављивања цитиране одлуке Уставног суда IУз-134/19, што се односи и на побијана решења која су предмет одлучивања по предметном захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, као појединачне акте, примењује одредба члана 61. Закона о Уставном суду.

Наиме, о предлогу за измену конкретних појединачних аката - решења Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 13/15 од 27.12.2016. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж2 По1 8/17 од 13.01.2017. године у складу са одредбом члана 61. Закона о Уставном суду одлучује "надлежни орган" што је у конкретном случају Апелациони суд у Београду, Посебно одељење који је донео побијана решења о трошковима поступка. Надлежни суд одлучује да ли су испуњени услови за примену наведених одредби и измену појединачног акта, а посебно да ли су испуњени услови у погледу рокова прописаних одредбом члана 61. став 2. Закона о Уставном суду.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Драгомир Милојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић